

မကြင်နာလိုက် မိမိပါနဲ့

ပိုလာပန်း

၂၃၃
၂၃၂
၂၃၁
၂၃၀
၂၂၉
၂၂၈
၂၂၇
၂၂၆
၂၂၅
၂၂၄
၂၂၃
၂၂၂
၂၂၁
၂၂၀
၂၁၉
၂၁၈
၂၁၇
၂၁၆
၂၁၅
၂၁၄
၂၁၃
၂၁၂
၂၁၁
၂၁၀
၂၀၉
၂၀၈
၂၀၇
၂၀၆
၂၀၅
၂၀၄
၂၀၃
၂၀၂
၂၀၁
၂၀၀
၁၉၉
၁၉၈
၁၉၇
၁၉၆
၁၉၅
၁၉၄
၁၉၃
၁၉၂
၁၉၁
၁၉၀
၁၈၉
၁၈၈
၁၈၇
၁၈၆
၁၈၅
၁၈၄
၁၈၃
၁၈၂
၁၈၁
၁၈၀
၁၇၉
၁၇၈
၁၇၇
၁၇၆
၁၇၅
၁၇၄
၁၇၃
၁၇၂
၁၇၁
၁၇၀
၁၆၉
၁၆၈
၁၆၇
၁၆၆
၁၆၅
၁၆၄
၁၆၃
၁၆၂
၁၆၁
၁၆၀
၁၅၉
၁၅၈
၁၅၇
၁၅၆
၁၅၅
၁၅၄
၁၅၃
၁၅၂
၁၅၁
၁၅၀
၁၄၉
၁၄၈
၁၄၇
၁၄၆
၁၄၅
၁၄၄
၁၄၃
၁၄၂
၁၄၁
၁၄၀
၁၃၉
၁၃၈
၁၃၇
၁၃၆
၁၃၅
၁၃၄
၁၃၃
၁၃၂
၁၃၁
၁၃၀
၁၂၉
၁၂၈
၁၂၇
၁၂၆
၁၂၅
၁၂၄
၁၂၃
၁၂၂
၁၂၁
၁၂၀
၁၁၉
၁၁၈
၁၁၇
၁၁၆
၁၁၅
၁၁၄
၁၁၃
၁၁၂
၁၁၁
၁၁၀
၁၀၉
၁၀၈
၁၀၇
၁၀၆
၁၀၅
၁၀၄
၁၀၃
၁၀၂
၁၀၁
၁၀၀
၉၉
၉၈
၉၇
၉၆
၉၅
၉၄
၉၃
၉၂
၉၁
၉၀
၈၉
၈၈
၈၇
၈၆
၈၅
၈၄
၈၃
၈၂
၈၁
၈၀
၇၉
၇၈
၇၇
၇၆
၇၅
၇၄
၇၃
၇၂
၇၁
၇၀
၆၉
၆၈
၆၇
၆၆
၆၅
၆၄
၆၃
၆၂
၆၁
၆၀
၅၉
၅၈
၅၇
၅၆
၅၅
၅၄
၅၃
၅၂
၅၁
၅၀
၄၉
၄၈
၄၇
၄၆
၄၅
၄၄
၄၃
၄၂
၄၁
၄၀
၃၉
၃၈
၃၇
၃၆
၃၅
၃၄
၃၃
၃၂
၃၁
၃၀
၂၉
၂၈
၂၇
၂၆
၂၅
၂၄
၂၃
၂၂
၂၁
၂၀
၁၉
၁၈
၁၇
၁၆
၁၅
၁၄
၁၃
၁၂
၁၁
၁၀
၉
၈
၇
၆
၅
၄
၃
၂
၁
၀

အခန်း (၁)

"သဲနုဖြူရေ..သဲနုဖြူ"

ကျောင်းခန်းထဲမှ သင်တန်းချိန်ပြီး၍ ထွက်လာသော သဲနုဖြူရဲ့ နောက်ကို အမောတကောနှင့်လိုက်၍ ခေါ်နေသူက သူငယ်ချင်း နွဲ့မာ။

စိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်လာသော သဲနုဖြူက ခေါ်သံကြား၍ ခြေလှမ်းကို တန့်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ သွယ်လျသော လည်တိုင်လေးကို လှည့်လိုက်သည် ။

"ဘာတွေများ အရေးကြီးနေတာလဲ နွဲ့မာရယ်"

"နင် ဒီနေ့ ဘာလို့ နောက်ကျတာလဲ"

"မေမေ နည်းနည်း နေမကောင်းတာနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့လို့ လေ"

သဲနုဖြူက စာသင်နေချိန်မှာ စာသင်ခန်းထဲသို့ရောက်ခဲ့၍ သင်ကြားနေသော ဆရာကို အားနာပြီး နောက်တန်းမှာ ရှိနေသော သူငယ်ချင်းနွဲ့မာဆီသို့ မသွားတော့ပါ။ နီးရာထိုင်ခုံမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒါကြောင့် နွဲ့မာနှင့် မတွေ့ရခြင်းပါ။

ကျောင်းသို့ လာစဉ် လမ်းမှာ ကတည်းက နွဲ့မာ သတင်းထူးတစ်ခုပါလာသည် ။ ထိုသတင်းသည် သဲနုဖြူနှင့်အပတ်သက်ဆုံး၊ အသက်ဆိုင်ဆုံးမို့ သဲနုဖြူကိုပြောပြလိုလှသည် ။

သဲနုဖြူရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့်၊ မထူးခြားသော အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုကို တွေ့ရသည်။ ။

ထိုသို့သော မျက်နှာအမူအရာကို တွေ့မြင်ရခြင်းအတွက် သဲနုဖြူသည် သူမပြောသည့်သတင်းကိုသိထားပုံမပေါ်တာကို ရိပ်စားမိသည်။ ။

"လာ...လာ နင့်ကိုအရေးကြီးတာပြောစရာရှိတယ်"

နွဲ့မာဆွဲခေါ်ရာ ရေတမာပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းဆီသို့ ယက်ကန်ယက် ကန်ဖြင့် ပါလာသည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ နွဲ့မာရယ်၊ ကလပ်(စ်)ရှိသေးတာ မတက် တော့ဘူးလား"

"နောက်မှ တက်မယ်၊ နင့်ကိုပြောစရာရှိတာ အရင်ပြောဦးမယ်"

"တကတည်း ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလဲ မသိပါဘူး"

ခုံတန်းပေါ်သို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် သဲနုဖြူက ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားနှင့် နွဲ့မာကိုကြည့်သည်။ ။

"ကဲ...ပြော ဘာတွေများ အရေးကြီးနေရတာလဲ၊ တကတည်း ဘော့(စ)နီးယားမှာ သူရည်းစားကိုမိုးကြိုးပစ်လို့ ပါသွားတာကျနေတာပဲ"

"ဟဲ့...ငါ့ရည်းစား မိုးကြိုးပစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ရည်းစား စွန်သုတ်သွားလို့ "

နွဲ့မာကလည်း အားကျမခံ ပြန်၍ ပက်လိုက်သည်။ ။

"ငါ့မှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိဘူး သိလား"

"သိပ်ပြီး တွဲနေကြတဲ့ သူတွေက ရည်းစားမဟုတ်သေးဘူးတဲ့ လား သဲနုဖြူရယ်"

သဲနုဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ နွဲ့မာရဲ့ စကားတွေက ကောင်းကင်စိုးကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေသည် ကို အသေအချာ သိနေသည်။ ။

"နင် ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ နွဲ့မာ"

"နင်နဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေတဲ့ ကောင်းကင်စိုးပေါ့၊ ခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ"

"ကောင်းကင်စိုးနဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် တွဲတာပါ"

"အေးလေ့...ကာယကံရှင်တွေက အသိဆုံးနေမှာ ပေါ့"

"အဲဒီကိစ္စထားဦး၊ ခု ကောင်းကင်စိုးက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ပြောပါဦး"

"မနေ့ကတဲ့ ...သူ့အဆောင်ကို လာပြီး သူ့အဖေရဲ့ လူယုံက လာခေါ်သွားတယ်တဲ့ ၊ ကောင်းကင်စိုးက တကယ့်သူဌေးကြီးရဲ့ သားအစစ် သိလား"

"ဟင်"

အပြင် ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေပြီး ကျောင်းတက်နေသော ကောင်းကင်စိုးသည် လူချမ်းသာထဲက မဟုတ်သလို အဖေဆိုတာလည်း ရှိခဲ့သည်လို့ သဲနုဖြူ မသိခဲ့ပါလား။

ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနှင့် နွဲ့မာရဲ့ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နင် သူ့အကြောင်းတွေကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလား သဲနုဖြူ"

"ဟင့်အင်း၊ သူမပြောပြသလို ငါကလည်း မမေးခဲ့ပါဘူး၊ ခု နင်သိခဲ့တာတွေ တကယ်ပဲလား"

"ဟုတ်ပါရှင်၊ သူတို့ အဆောင်က သူနဲ့ အတူနေတဲ့ ကိုသော်တာကြီးပြောတာ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချလက်ချသာ ယုံလိုက် သဲနုဖြူရေ"

နွဲ့မာ နောင်ပြောင်နေခြင်းမဟုတ် ဆိုတာကို သဲနုဖြူသေသေချာချာ သိသည်။ နွဲ့မာရဲ့ စကားတွေကို ထိထိမိမိသိပြီးသည့်နောက် သဲနုဖြူရဲ့ မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားသည်။

"နင့်ကိုရော သူ နှုတ်ဆက်မသွားဘူးပေါ့နော်"

"နင်ပြောမှ ဒီအကြောင်းတွေ သိရတာပဲ နွဲ့မာရယ်"

"အင်း...ဒါတော့ ကောင်းကင်စိုး သိပ်လွန်တယ်၊ အပြင်လူတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်နေ နင့်ကိုတော့နှုတ်ဆက်သင့်တာပေါ့"

နွဲ့မာရဲ့ စကားတွေက သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကို ပွတ်ခြေနေသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။

"နင့်အစား ငါတကယ်ခံပြင်းတယ် သဲနုဖြူ၊ တကယ်ဆိုရင် နင့်ကို သူနည်းနည်းလောက် အလေးထားစေချင်တာပေါ့"

"တော်ပါတော့ နွဲ့မာရယ်၊ ငါဟာ သူ့ဘဝထဲမှာ အရေးပါတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို လာနှုတ်ဆက်မသွားတာ သဘောကျပါတယ်"

တုန်ခါနေသော အသံကို မနည်းကြီးထိန်းပြီး ပြိုချင်သော မျက်ရည်စတွေကို မျက်ဝန်းအတွင်းမှ ပြုမထွက်လာအောင် ဆည်တင်ထားလိုက်သည်။

"သူ့အဖေက အတော်ချမ်းသာတာတဲ့ ၊ တောင်ကြီးက သူဌေးကြီး တစ်ယောက်တဲ့ ၊ ခုတော်တော်လေး မမာလို့ သားကို လိုက်ခေါ်တာတဲ့ "

"သူဟာ ဘယ်သူသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး နွဲ့မာရယ်၊
သူ့အကြောင်းတွေ ငါ့ကို ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့"

နွဲ့မာအနား ထိုင်နေလျှင် ငိုမိတော့မှာ စိုးသဖြင့် နွဲ့မာအပါးမှ ထ၊ ထွက်လာသည်။ ။

"ဟဲ့...အဲဒါဘယ်လဲ"

"အိမ်ပြန်တော့မလို့ "

"အတန်းတက်ဦးမယ်ဆို"

"အချိန်လွန်သွားပြီပဲ ငါသွားမယ် နွဲ့မာ၊ မေမေလည်း ကောင်းကောင်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

နွဲ့မာမတားနိုင်ခင်မှာ ပဲ နွဲ့မာရဲ့ အပါးမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ နွဲ့မာကို ကျောခိုင်းရင်းနှင့် မျက်ရည်စလေး တစ်စနှစ်စ လေအတိုးမှာ လွင့်စဉ်ခဲ့သည် ကို နွဲ့မာမမြင်လိုက်ပါလား။

* * *

စိတ်လွတ်လက်လွတ် အော်ဟစ်ငိုချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အခန်းအောင်းကာ ထိန်းထားသော မျက်ရည်တွေကို သွန်ချပစ်လိုက်သည်။ ။

ကောင်းကင်စိုး သိပ်ပြီးစိမ်းကားသည်။ ။ နှုတ်ဆက်စကားလေး တစ်ခွန်းပင်မဆိုဘဲ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးပင် ဖြတ်တောက်သွားပါလား။

အချိန်မရ၍ နှုတ်ဆက်မသွားလျှင်တောင်မှ စာလေးတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းတော့ ရေးထားခဲ့သင့်သည် လေ။

ခုတော့ ကောင်းကင်စိုး လုပ်လိုက်ပုံက ကြိုးစတစ်စကို ထက်မြက်

သော ကတ်ကြေးနှင့် တောက်ခနဲ ဖြတ်လိုက်ခြင်းနှင့် တူနေပြီ။

သူနှင့် ကောင်းကင်စိုးတို့ ခင်တွယ်နေသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးက သည် လိုပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြတ်လို့ ရသတဲ့ လား။

ခံပြင်းစွာနှင့် သဲနုဖြူက တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေသည် ။ တွေးလေ ကောင်းကင်စိုးအပေါ်မှာ မကျေနပ်လေပါပဲ။

"အင်းလေ...ငါ့ဘက်က ဖြတ်မရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေနဲ့ တွယ်နေ ပေမယ်၊ သူက ငါ့အပေါ်မှာ လုံးဝသံယောဇဉ်မရှိလို့ ခုလို အစိမ်းသက်သ က် ဖြတ်သွားတာနေမှာ ပေါ့"

"ဟဲ့...သမီး သဲနု အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

တံခါးကိုပုတ်ပြီး ခေါက်သံနှင့်အတူ မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူရဲ့ အသံကြောင့် အတွေးစကိုဖြတ်၊ ကျနေသော မျက်ရည်စတွေကို ထိန်းပြီး ပြန်ဖြေသည် ။

"ခေါင်းမူးလို့ ခဏလှဲနေတာပါ မေမေ"

"ဟဲ့ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ မူးတာလဲ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ သမီးရယ်"

သဲနုဖြူ ဆင်ခြေပေးလိုက်ချင်က မှားသွားသည် ။ သမီးကို ရွှေလိုဥ ထားသော ဒေါ်ဖြူဖြူက ခေါင်းမူးသည် လို့ ကြားသည် နှင့် ပျာပျာသလဲဖြ စ်သွားသည် ။ တံခါးကို ခေါက်သံတွေ ပိုမြန် ပိုပြင်း လာပြီ။

သဲနုဖြူ မနေသာတော့ပါ။ မျက်ရည်စများကို မြန်မြန်သုတ်ပြီး တံခါး ထ, ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည် ။ တံခါးရွက် ပွင့်သွားသည် နှင့် မိခင်ရဲ့ စိုးရိမ် တကြီး မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဒေါ်ဖြူဖြူရဲ့ ညင်သာသော လက်ဖဝါးက သဲနုဖြူရဲ့ နဖူးပေါ်သို့ လာ

ရောက်ထိတွေ့သည်။ ။

"မှန်း...ကိုယ်ပူနေလား"

"မပူပါဘူး မေမေရယ်၊ နေပူထဲ လျှောက်သွားမိလို့ နည်းနည်း ခေါင်း
မူးသွားတာပါ"

"နေက ပြင်းပါဘိနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ဘာလို့ နေပူထဲလျှောက်သွားနေ
ရတာလဲ"

မိခင် တိုက်ကျွေးသော ဆေးနှင့် မိုင်လိုကို သဲနုဖြူသောက်လိုက်ရပါ
တော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

ကျောင်းသို့မတက်ချင်လောက်အောင် သဲနုဖြူရဲ့ စိတ်တွေ နောက်ကျိ
နေသည်။ အတူသွား အတူလာ ကျောင်းမှာ တတွဲတွဲရှိနေကြသော သူမ
နှင့်ကောင်းကင်စိုးကို အများက ချစ်သူရည်းစားတွေလို့ ပင် ခံယူထားကြ
မည်သာ။

ခုလို ရုတ်တရက် ကောင်းကင်စိုး သူမဘဝထဲမှ ပျောက်ဆုံးသွားသ
ည် ကို အများက ဘာပြောကြမည်လဲ။

ချစ်သူပစ်ထားခဲ့ခြင်းခံရသော ရည်းစားပစ်မလေးလို့ ပဲ ခေါ်ကြမည်
သာ၊ သမုတ်ကြမည်သည်။ ထိုအပြောအဆိုကို မခံချင်ပေမယ့် သဲနုဖြူ ခံ
စားရပေဦးတော့မည်။

သဲနုဖြူနှင့် ကောင်းကင်စိုးတို့ သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းမရှိကြပေမယ့် အကြည့်ထဲမှ နေ နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်
ကို ဖလှယ်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ငြိပြီးသားဆိုတာ ကာယ
ကံရှင် နှစ်ဦးကလွဲပြီး အခြားသူများ မသိနိုင်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲနုဖြူရှင်းမပြချင်ပါ။ ဝေဖန် ကဲ့ရဲ့ သည် ကို ခံနိုင်
စွမ်းရှိပေမယ့် ကောင်းကင်စိုးက အစိမ်းသက်သက်၊ အကြောင်းတစ်စုံတ
စ်ရာမပြဘဲ ခြေရာဖျောက်သွားသည် ကိုတော့ ခံရခက်လှပါပြီ။

"ကိုကောင်းကင်စိုး သိပ်ရက်စက်တယ်၊ ဘယ်လိုအငြိုးနဲ့ များ သဲနု

ကို ခုလို အစိမ်းချိုး ချိုးသွားရတာလဲဟင်"

ကျောင်းရဲ့ ပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ။ အစကပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာတွေနှင့် ပြည့်လျှမ်း စိုပြည်သာယာခဲ့သောတက္ကသိုလ်ကြီးက ခုတော့ ရုတ်တရက်ကြီး မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းလို ခြောက်သွေ့သည့် လွင်တီးခေါင်ကြီးဖြစ်နေပါလား။ လေးပင့်နေသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။

စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်စိတ်မရှိသေး၍ ရေတမာပင်အောက်မှ ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ငေးမိငေးရာ တွေးမိတွေးရာတွေးသည်။ ။

ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ကြည့်ပြီး တီးတိုးဝေဖန်သွားသူတွေကိုပင် ဂရုမပြုမိပါ။ ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းလေး တစ်ကိုင်း လှုပ်သွား၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဆက်ရက်ဖိုမလေးနှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင် ပျံ့ပြေးသွားသည်။ ။ လှုပ်ခါနေသော သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ တစ်ကောင်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

"သူလည်း ငါ့လိုပဲပေါ့၊ ကိုကောင်းကင်စိုး ထွက်သွားလို့ ငါဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဂယက်စကားမှာ လှုပ်ခါကျန်ခဲ့သလိုပေါ့..."

"ဆက်ရက်လေးရယ်၊ နင့်ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝ သိပ်ကိုတူပါလား..."

လှုပ်ခါယမ်းနေသော ကိုင်းဖျားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သောငှက်ကလေးကို သနားစာနာစွာဖြင့် သဲနုဖြူက ပြောနေသည်။ ။

"အမယ်လေး မိသဲနုရယ်၊ အတန်းမတက်ဘဲ ဒီမှာ ဘာထိုင်ပြီး ငေါင်နေတာလဲ"

နွဲ့မာရဲ့ အသံပြပြက လွင့်ပျံ့နေသော အတွေးများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဘေးမှာ ဘုတ်ခနဲနေအောင် နွဲ့မာက ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ၊ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်စိုးကို လွမ်းမောတသနေတာ လား။"

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောနေသော နွဲ့မာရဲ့ ဒေါသမျက်နှာကို ညှိုးငယ်သော အကြည့်နှင့် သဲနုဖြူက ကြည့်သည် ။

"ဒီလောက် အကြင်နာမဲ့တဲ့ လူကို လွမ်းမနေစမ်းနဲ့ သဲနုဖြူ၊ မေ့ပစ်လိုက် နင့်ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်လိုက်"

နွဲ့မာကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောနေခြင်းပါ။ နွဲ့မာပြောသလို ကောင်းကင်စိုးကို မိမိရဲ့ ဘဝ၊ မိမိရဲ့ အသိတရားထဲမှ မောင်းထုတ်ရလျှင် အကောင်းသား။

"ကဲ...လာ...အတန်းချိန်နီးပြီ၊ တက်စို့"

နွဲ့မာက လက်ကိုဆွဲပြီးခေါ်နေ၍ ၊ သဲနုဖြူ နောက်မှ ပါလာခဲ့ရပြီ။ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်ခဲ့ပြီး စိတ်ဝင်စား၍ မရသော သင်ခန်းစာကို နားထောင်လိုက်ရေးနေသည် ။

ယခင်ကပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခုတော့ ခြောက်သွေ့နေကာ သာယာမှု ကင်းခဲ့ပါပြီ။ ကောင်းကင်စိုးနှင့်အတူ သူမရဲ့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ။

စာသင်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ စကားပြောဆိုမှု နည်းပါးသလောက် မျက်နှာကလည်း ညှိုးနွမ်းနေသည် ။ ထိုညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာကို နွဲ့မာက အားမလိုအားမရနှင့်ကြည့်သည် ။

"အမယ်လေး သဲနုရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်မျက်နှာကလေကီလီဈေးက ကုန်စိမ်းသည် မကြီး ရောင်းမရတဲ့ ကုန်စိမ်းတွေ ပုပ်သိုး

ကုန်တဲ့ မျက်နှာကျနေတာပဲ"

ကြံကြံဖန်ဖန် ဥပမာနှိုင်းလိုက်သော နွဲ့မာရဲ့ စကားက ရယ်စရာ ကောင်းပေမယ့် သဲနုဖြူ မရယ်နိုင်အောင်အားပါ။ ဇွတ်တင်းပြီး ပြီးလိုက်သောအပြုံးက မဲ့ပြီးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"နင် ကောင်းကင်စိုးအတွက် သိပ်ခံစားနေရတာပဲလား"

"သူနဲ့ ငါ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး နွဲ့မာရယ်"

နွဲ့မာရဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းစူးစူးရဲရဲက သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးတွေ့ထိလာသည်။ ။

"ခုထိ နင်က ဖုံးကွယ်နေတုန်းပဲလား၊ နင်နဲ့ သူ မရိုးသားကြလို့ သာ နင်ခုလိုခံစားနေရတာပေါ့"

ကောင်းကင်စိုးနှင့် သူမသည် ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြသေးဘူးဆိုတာ သဲနုဖြူကငြင်းချင်သည်။ ။ အပြတ်အသတ်ပင်မဟုတ်သည့် အကြောင်းကို ဘူးခံချင်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သဲနုဖြူမှာ ငြင်းဆန်စကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ။

"ငဲ့အပေါ်မှာ နင်သိပ်လျှို့ဝှက်ယ် သဲနုဖြူရယ်၊ ငါဟာ နင့်ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ၊ ဘာလို့ ငဲ့ကို ညာချင်ရတာလဲ"

"သဲနု ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး၊ သူနဲ့ သဲနုရိုးရိုးခင်တာပါဆိုတာကလွဲပြီး မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီထက်လည်း သဲနုကိုမမေးပါနဲ့ နွဲ့မာရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ငိုသံတွေစွက်နေသော သဲနုဖြူရဲ့ အသံက အဖျားခတ်ပြီး တုန်ခိုက်သွားသည်။ ။ သဲနုဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှ အဆောက်အဦဘယ်လောက်ကြီးမားသည် ကို နွဲ့မာခန့်မှန်းမိသွားသည်။

။ ဒါကြောင့် စာနာစိတ်နှင့်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ပြီးနေလိုက်သည် ။

"ကောင်းပြီ...သဲနုဖြူ၊ ဘော်ဒါစိတ် လုံးဝမရှိတဲ့ ကောင်းကင်စိုးကို ငါ့အသိဉာဏ်ထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီသိလား၊ နင်လည်း သူ့ကို မေ့လိုက်တော့"

"နွဲ့မာရယ်...နင်ပြောသလို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ငါမေ့နိုင်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ခက်တာက ငါ့ရင်ထဲမှာ နုတ်မရတဲ့ အချစ်ဆူးတစ်ဆူး စိုက်ဝင်နေတယ်၊ အဲဒီဆူးက ကိုကောင်းကင်စိုး စိုက်ခဲ့တဲ့ ဆူးပဲ"

ရင်နှင့်စွာ အသံတိတ် စကားများကို သဲနုဖြူက ဖွင့်ဟနေသည် ။

"မေ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား သဲနုဖြူ"

စူးစမ်းသော အကြည့်များ နှင့် ကြည့်လာသော နွဲ့မာကို သွက်လက်ခြင်း ကင်းမဲ့သော ခေါင်းညိတ်မှုလေးကို ပြုပြလိုက်သည် ။

"နင်ရော..သိပ်ခင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ မေ့နိုင်လား နွဲ့မာ"

"မမေ့တော့ မမေ့ဘူးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်တဲ့ စိတ်ကို နာတဲ့ စိတ်နဲ့ ဖြေလိုက်တယ်လေ"

"အင်း...ငါလည်း ချစ်တဲ့ စိတ်ကို နာတဲ့ စိတ်နဲ့ ဖြေနိုင်ရင်အကောင်းသား၊ ခက်တာက ငါ သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေတယ်၊ အဲဒီအချစ်က ဘယ်လိုအကြောင်းအရာနဲ့ မှ ချေဖျက် ဖျောက်ပစ်လို့ မရဘူး"

ငေးငေးလေးဖြစ်နေသော သဲနုဖြူကို နွဲ့မာက ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ကာပြောသည် ။

"နင်လည်း သူ့ကိုမေ့လိုက် သိလား၊ သဲနုဖြူ"

"အင်း..."

နွဲ့မာရဲ့ အကြိမ်းအမောင်းခံရမှာ စိုး၍ သဲနုဖြူက အပြေးအလွှား အင်းလိုက်ရပါတော့သည်။ ။ နွဲ့မာနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သဲနုဖြူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် ကောင်းကင်စိုးကို လွမ်းမောတသလာခဲ့သည်။ ။

တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် လွမ်းစရာအမှတ်ရစရာတွေချည်းပါပဲလေ။ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့်၊ ကိုကောင်းကင်စိုးက စိုးမိုးနေတယ်၊ အဲဒါကို သဲနု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်မှာ လဲ...

"ဒီလောက်ကြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ကြပြီးမှ သဲနုဖြူဆိုတဲ့ ဟောဒီမိန်းမအပေါ် ကိုကောင်းကင်စိုး သံယောဇဉ်လေး မြူမှုန်လောက်တောင် မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ လား၊ သဲနု မယုံချင်ဘူး..."

"အကြည့်ချင်းဆုံမိတိုင်း ကိုကောင်းကင်စိုးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို သဲနုတွေ့မိခဲ့ပါတယ်၊ အင်း...သေသေချာချာကြီး တွေ့မိခဲ့တယ်လို့ ထင်ရတာပဲ"

လမ်းလျှောက်ရင်း တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် သဲနုဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝခံယူမိသော ခံယူချက်က တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားသည်။ ။ မရေမရာ မသေချာသောအတွေးများ ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝှေ့ဝင်လာသည်။ ။

"အင်း...ငါကသာ လိုရာဆွဲတွေးနေတာ၊ သူက ငါ့အပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက်မရှိလို့ သာပေါ့၊ ငါ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်အကြွင်းအကျန်လေးတောင် မရှိလို့ စာတစ်ကြောင်းတောင် မရေးခဲ့တာပေါ့"

စိတ်ကူးနှင့်လမ်းအကူး လာနေသောကားတစ်စီးကို သတိမပြုမိပါ။

သီကာပွတ်ကာနှင့်ဖြတ်သွားသောကားက သူ့ကိုလှမ်း၍ ဆဲဆိုမေတ္တာပို့
သွားသည်။ ။

* * *

သဲနုဖြူက မိခင်နှင့်အတူ ညစာစားသည်။ ။ ထမင်းစားသောက်ပြီး စာ
ကျက်သည်။ ။ ပြီးတော့... မိခင်ကြီးအား ပြုနေကျဝတ္ထုရားအတိုင်း အိပ်
ရာဝင်မှာ နှိပ်နယ်ပေးရင်း သားသမီးတွေ စကားပြောကြသည်။ ။

"သမီးလေး သွားအိပ်ချေတော့လေ၊ မေမေလည်း အိပ်တော့မယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူက သွားအိပ်ခွင့်ပေး၍ မိခင်ကို ကန်တော့ပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေး၍ သဲနုဖြူကခြံထဲသို့ ဆင်းလာ
သည်။ ။ လမိုက်ညမို့ ခြံထဲမှာ သာယာခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။ ။

ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲ
၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လရောင်တွေ ကင်းမဲ့နေသော ပတ်ဝန်းကျင်က
သာယာမှု အင်အား လျော့နည်းနေသည်။ ။

"ငါ့စိတ်တွေ သာယာမှုကင်းမဲ့နေသလို ခြံထဲမှာ လည်း သာယာမှု ဆီ
တံသုဉ်းနေပါလား၊ ဒီအချိန်မှာ လမင်းကြီးသာပြီး ပန်းရနံ့တွေထုံသင်း
နေလည်း ငါကြည်နူးပြီးခံစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး လေ"

ခွဲခွာရမှ ပို၍ တမ်းတလွမ်းမောစိတ်တွေ ရင်မှာ ဖြစ်လာသည်။ ။ မ
တွေ့ရမှ ပို၍ တွေ့ချင်သည် က လူသဘောဆန္ဒတွေပဲ ထင်ပါရဲ့။ ။

ကောင်းကင်စိုးရဲ့ မျက်နှာချောချောကို မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်လည်မြင်

ယောင်လာသည်။ ။

"အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်နဲ့ ကိုကောင်းကင်စိုးဟာ သိပ်
ယောက်ျားပီသတယ်၊ ပြီးတော့... ရုပ်ရည်ကလည်း မင်းသားတစ်ယောက်
လိုချောတယ်၊ အဲဒီလို အစစချောမွေ့နေတဲ့ လူက သိပ်ချမ်းသာသတဲ့ ၊
ဒါကြောင့် သူ့မှာ လည်း မိန်းမဆိုတာ မရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထင်ပါရဲ့
..."

"ဒီလိုအားလုံးဘက်စုံပြည့်စုံနေတဲ့ ကိုကောင်းကင်စိုးက ငါ့ကိုအ
လေးမထား ဂရုမစိုက်တာ မဆန်းပါဘူးလေ၊ ငါ့မှာ က တစ်ဖက်သတ်အ
ချစ်တွေနဲ့ အသည်းပေါက်မတတ်ခံစားနေရတာပဲ..."

"သူနဲ့ ငါ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အချိန်တွေတိုင်းမှာ တော့ သူဟာ ဘယ်လိုမှ
အပြစ်ရှာမရတဲ့ ၊ သိပ်ကိုအန္တိအတာခံတဲ့ အဖော်မွန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
တာတော့ အမှန်ပဲ"

အတိတ်ရဲ့ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သဲနုဖြူကမျောပါလိုက်ပါသွားမိသ
ည် ။

အခန်း (၃)

သဲနုဖြူတို့ ရဲ့ မြန်မာစာအထူးပြု ဆရာကန်တော့ပွဲနေ့မှာ ကောင်းကင်စိုးနှင့် သဲနုဖြူတို့ စတင်ဆုံဆည်းခဲ့ကြသည်။ ။

ကောင်းကင်စိုးသည် ကန်တော့ပွဲသို့ တက်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည် တစ်ဦးပါ။ သဲနုဖြူက သီချင်းဆို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ ။ အစကတည်းက သည် ပွဲမှာ ဆိုရင် သီချင်းတိုက်ပြီးသားပါ။

သဲနုဖြူက သူဆိုရန်အလှည့်ရောက်၍ စတိတ်ပေါ်တက်ပြီး ခေတ်ပေါ်စတီရီယိုတေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟန်ပန်နှင့် သီဆိုသည်။ ။ သဲနုဖြူသီဆိုနေစဉ်မှာ ရော၊ သီဆိုပြီးဆုံးသည့်အချိန်မှာ ရော လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လက်ခုပ်သံတွေကို တသောသော ကြားနေရသည်။ ။

သီဆိုပြီး မိုက်ခွက်လေးကို သူ့ရဲ့ တိုင်မှာ ပြန်စွပ်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ။ စင်မြင့်ရဲ့ လှေကားသုံးထစ်တိုတိုလေးမှာ ကောင်းကင်စိုးနှင့် အဆင်းအတက်ချင်းဆုံကြသည်။ ။

လျှပ်တစ်ပြေး အကြည့်ချင်း ဆုံခိုက်မိစဉ်မှာ သဲနုဖြူရဲ့ နှလုံးသားလေး ပြောင်းဆန်အောင်ပင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးခုန်မြည်သွားသည်။ ။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် သီဆိုနေသော ကောင်းကင်စိုးကို ခပ်ငေးငေးပင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ မြင်မြင်ချင်းစိတ်ဝင်စားမိသည် က အမှန်ပါ။

ဆရာကန်တော့ပွဲပြီးတော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပျော်ရွှင်ကြသည် ။ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်က ကောင်းကင်စိုးနှင့် သဲနုဖြူကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

မိတ်ဆက်ပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးမျက်နှာနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အကြည့်ချင်းမလွဲမိအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတော်ကြာကြည့်မိကြသည် ။

"သဲနုဖြူက အသံတော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ အပျော်တမ်းမဟုတ်ဘဲ တကယ်ဆိုဖို့ ကောင်းတယ်"

စိတ်ဝင်စားမိသူထဲမှ ချီးကျူးစကားကြောင့် သဲနုဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြတ်ဆင်းသွားသည် ။ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးမှာ မျက်ဝန်းတွေက တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်နေသည် ။

"ကိုကောင်းကင်စိုးမြှောက်တာနဲ့ သဲနုတော့ အောက်ခြေလွတ်တော့မှာပဲ"

"တကယ်စေတနာအရင်းခံနဲ့ ပြောတာပါ"

"ကိုကောင်းကင်စိုးလည်း အသံကောင်းပါတယ်၊ မင်းသားလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဘယ်လိုလဲသဲနုဖြူရယ်၊ အသံကောင်းတာနဲ့ မင်းသားလုပ်ခိုင်းတာ တခြားစီ မဟုတ်ဘူး လား"

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်က ဝင်၍ အရွန်းဖောက်လိုက်သည် ။ သဲနုဖြူက ရှက်ရယ်လေးရယ်လိုက်သည် ။

"ရုပ်ချောတာကိုပါ၊ သဲနုကညွှန်းပြီး ပြောလိုက်တာပါ"

"ဒါဆိုလည်း ကိုယ်က ပြန်ပြောချင်သေးတယ်၊ သဲနုဖြူ မင်းသမီးလုပ်ပါလားလို့ "

"အဟင်း...အလျော်အစား ပြန်ပေးတဲ့ သဘောလား"

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ"

"ကဲ...ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြှောက်မနေကြနဲ့ ၊ ဒီလိုချီးကျူးခံရတဲ့ သူတစ်ယောက်လုံးက အဖွဲ့သားတွေကို တစ်ခုခုကျွေးသင့်တယ်ဆိုတာလည်း သတိရကြပါဦး"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အသောလေးနှောပြီးပြောသည် ။ ကောင်းကင်စိုးနှင့် သဲနုဖြူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည် ။

"ဟေ့...မကျွေးချင်တာနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံပြီး အပေးအယူတွေ လုပ်မနေကြနဲ့ ၊ လိုက်ကျွေးမလား၊ မကျွေးဘူးလား အပြတ်သာပြော"

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွေးမှာ ပေါ့၊ သဲနုဖြူကရော"

ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ကောင်းကင်စိုးက တိုးလျှော့မေးသည် ။

"ကျွေးမှာ ပါ"

မပွင့်တပွင့် အသုံးတိုးလျလျနှင့် သဲနုဖြူကဖြေသည် ။ ရှက်ရွံ့နေသော သဲနုဖြူရဲ့ ဟန်ပန်က သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းနေတာကို အားလုံးတွေ့မြင်နေကြရသည် ။

"ကဲ...ဒါဆို ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး သွားကြမယ်"

သဲနုဖြူ နဲ့မာနှင့် ကောင်းကင်စိုးတို့ က တီးဝိုင်းအဖွဲ့များ နှင့်အတူ

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီသို့ ထွက်လာကြသည်။ ။

ပွင့်လင်းသော ခေတ်လူငယ်များ ပီပီ စားရင်း သောက်ရင်း အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ကောင်းကင်စိုးနှင့်နွဲ့မာ၊ သဲနုဖြူတို့ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။ ။

"ကျောင်းမှာ ကောင်းကင်စိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါ၊ ကိုယ်လည်း ခုမှ သဲနုဖြူတို့ ကို တွေ့ဖူးတော့တယ်"

"အထူးပြုချင်းကလည်း မတူ၊ ကျောင်းချိန်ချင်းကလည်း မတူ၊ ဒီကြားထဲ ကျောင်းသားတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ မဆုံမိကြတာ မဆန်းပါဘူးလေ"

နွဲ့မာက လျှာသွက် အာသွက်နှင့် ဝင်ရောက်ပြောသည်။ ။ ကောင်းကင်စိုးရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကို မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်မိသော သဲနုဖြူက ရှက်အားပိုနေ၍ နွဲ့မာလောက် လျှာသွက် အာသွက် မရှိလှပါ။

စားသောက်ပြီး ကုန်ကျစရိတ်ကို ကောင်းကင်စိုးက အကုန်အကျခံ၍ သဲနုဖြူက တစ်ဝက်ပါဝင်မည်လို့ အရေးဆိုသည်။ ။

"အစကတည်းက နှစ်ယောက်အတူ ကျွေးရမယ်လို့ သူတို့ ကပြောတာ၊ သဲနုတစ်ဝက်ပါမှာ ပေါ့"

"မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပဲပေးမယ်"

"ကဲပါ၊ ကောင်းကင်စိုးရော၊ သဲနုဖြူရော၊ အငြင်းပွားမနေကြနဲ့ ၊ ကိုယ်တို့ လည်း ရှယ်ယာပါမယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း အားလုံးကိုရှင်းရမှာ ၊ ဘယ်တရားမလဲ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို ကိုယ်တို့လို ဝင်ငွေရှိတဲ့ လူက ဗိုလ်ကျလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုမျိုးမြင့်က ဝင်ပြီး တာဝန်ယူသည်။ ကောင်းကင်စိုးနှင့် သေနဖြူကို စိတ်ကျေနပ်စေရန် ငွေအနည်းငယ်ကိုသာ ပါဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသံကောင်းကြတယ်၊ ကိုယ်တို့ ဝိုင်းမှာ ပါဝင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်"

"တကယ်လား ကိုမျိုးမြင့်ရယ်"

"တကယ်ပေါ့"

"ဆိုဟု မ်း(စ)ရက်(စ)တော်ရင့်မှာ ကိုယ်တို့ ဝိုင်းက ပင်တိုင်ဝိုင်းလေ၊ အဲဒီမှာ စိတ်ဝင်စားရင် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ကြေးလည်း အမှန်အကန်ရမယ်ဆိုတာကို ပြောလိုက်တယ်နော်"

"ကျွန်တော်တော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ကိုမျိုးမြင့်ရေ...၊ ကျောင်းစရိတ်လေး ပိုပြီးဖူလုံသွားတာပေါ့"

"ဝဲလ်ကမ်းပဲ ကိုကောင်းကင်စိုး"

"သေနဖြူကကော စိတ်မဝင်စားဘူးလား"

"ဝင်စားပါတယ် ကိုကောင်းကင်စိုးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ့ခွင့်ပြုချက်ရမှ သေနက လုပ်ခွင့်ရမှာ ပါ"

"အင်းလေ...အမေနဲ့ ပြေလည်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကို ဆက်သွယ်ပေါ့၊ ရက်(စ)တောရင့်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမျိုးမြင့်"

"ကဲ...အချိန်လည်း လင့်ပြီမို့ လမ်းခွဲကြမယ်၊ နောက်များ ဆုံကြသေးတာပေါ့"

စားသောက်ဆိုင်မှ နေ လမ်းခွဲပြီး ထွက်လာတော့၊ သဲနုဖြူ၊ နွဲ့မာနှင့် အတူ ကောင်းကင်စိုးက ပါလာသည်။ ။

"သဲနုဖြူက ဘယ်မှာ နေလဲ"

"ခြောက်မိုင် စံပယ်ခြံမှာ ပါ၊ ကိုကောင်းကင်စိုးကရော"

"စံရိပ်ငြိမ် ဘော်ဒါဆောင်မှာ ပါ"

"နွဲ့မာ ဘယ်မှာ နေလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား၊ ကိုကောင်းကင်စိုးက သိပ်ပြီးမျက်နှာလိုက်တာပဲ"

နွဲ့မာရဲ့ နောက်ပြောင်စကားက၊ ကောင်းကင်စိုးကိုရော၊ သဲနုဖြူကိုပါ၊ ရှက်စေလိုက်သည်။ ။ ကောင်းကင်စိုးက အရှက်ပြေရယ်ရင်း နွဲ့မာအားပြောသည်။ ။

"မေးမလို့ ပါပဲ နွဲ့မာရယ်၊ နွဲ့မာ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိချင်ပါတယ်"

"သိချင်ရင်နားထောင်၊ နွဲ့မာက လှည်းတန်းခိုင်ရွှေဝါလမ်းမှာ နေတယ်"

"ဒါဆို...ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က ကျောင်းနဲ့ သိပ်ပြီး မဝေးလှကြဘူးပေါ့"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်"

နွဲ့မာက ပြောင်စပ်စပ်လုပ်လိုက်သည်။ ။ မြို့ထဲမှ နေ သုံးယောက် သားအတူ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ နံပါတ်ကိုး လိုင်းကားဖြင့် သုံးယောက်စလုံး အတူစီးခဲ့ကြသည်။ ။

နွဲ့မာက လှည်းတန်းမှာ ဆင်းသည်။ ။ ကောင်းကင်စိုးက၊

သဲနုဖြူဆင်းမည့် ခြောက်မိုင် မှတ်တိုင်အထိ လိုက်လိုသော်လည်း ၊ မာလာမှတ်တိုင်မှာ ပင် ဆင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"ကောင်းကင်စိုး ဆင်းသွား၍ သဲနုဖြူ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ကျန်ရှိသောခရီးကိုသွားရတာ၊ အဖော်မဲ့သလို အားငယ်သလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည် ။"

"ငါ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီခရီးကို ဒီလိုပဲ၊ အမြဲသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့မှ တွေ့တဲ့ သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာလို့ ချက်ချင်းကြီးတွယ်တာနေမိတာလဲ"